

РЕШЕНИЕ

№ 6154

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 26.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7114** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на М. В. Ч. от [населено място] срещу заповед № 3286з-1917/09.06.2020г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция” към Министерство на вътрешните работи /МВР/.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като постановен в противоречие с материално-правните норми и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че в оспорената заповед липсва основание за продължаване на полицейската регистрация, поради обстоятелството, че е настъпила реабилитация по право и е заличено осъждането, както и последиците от него на основание чл. 88а, ал. 1 във връзка чл. 86, ал. 1, т. 2 от НК на 18.02.2016 г. Възражава се още, че заповедта е издадена при липса на компетентност. Според жалбоподателя с издаването на процесната заповед продължава съхранението на събраните и обработвани данни от МВР, без да са налице правни основания за това, тъй като е отпаднала необходимостта от тяхното съхранение и същите следва да бъдат заличени от администратора на лични данни по смисъла на Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменена оспорената заповед, както и да бъдат присъдени направените по делото

разноски.

Ответникът – ДИРЕКТОРА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ” /ГДНП/ – редовно призван, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не е спорно по делото обстоятелството, че жалбоподателят М. В. Ч. има извършена полицейска регистрация № 3985/09.07.2012 г. за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 974/2012 г. по описа на 08 РУ – СДВР, пр. пр. № 20724/2012 г. по описа на Софийска районна прокуратура /СРП/. С влязло в сила протоколно определение от 13.07.2012 г., Софийски районен съд /СРС/ е одобрил, на основание чл. 382, ал. 6 от НПК, постигнато споразумение между Софийска районна прокуратура и подсъдимия М. В. Ч., както и е прекратил наказателното производство по НОХД № 13044/2012 г. по описа на СРС, НО, 3-ти състав, на основание чл. 24, ал. 3 от НПК. Видно от цитираното протоколно определение с одобреното от СРС споразумение се признава М. Ч. за виновен за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1, т. 3 от НК и му се налага на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки: на основание чл. 42, ал. 3, т. 1 във връзка с ал. 2, т. 1 във връзка с чл. 42б, ал. 2 от НК – задължителна регистрация по настоящ адрес, с явяване и подписване на обвиняемия пред пробационния служител два пъти седмично, за срок от 6 месеца; на основание чл. 42А, ал. 3, т. 1 във връзка с ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 42б, ал. 2 от НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител с периодичност на срещите – два пъти седмично, за срок от 6 месеца; на основание чл. 343г във връзка с чл. 343б, ал. 1 във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 7 във връзка с чл. 49, ал. 1 от НК да му бъде наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 10 месеца. Не е спорно между страните по делото също така, че М. Ч. е реабилитиран по право на 18.06.2016 г. на основание чл. 86, ал. 1, т. 2 от НК.

Със заявление вх. № УИР228000-683/22.01.2020 г. М. Ч. е поискал да му бъде снета полицейската регистрация. Във връзка с така подаденото заявление с предложение рег. № 513р-25611/31.03.2020 г. директорът на СДВР е предложил на директора на ГД „НП“ да не се сменя полицейска регистрация № 3985/2012 г. на 08 РУ – СДВР, поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Като част от административната преписка по делото са приложени и приети като доказателства и: справка за съдимост на лицето М. Ч., издадена на 27.12.2019 г. от СРС с отбелязване „не е осъждано“; справка за съдимост на лицето М. Ч., издадена на 31.01.2020 г. от СРС с отбелязване „е осъждано“; писмо вх. № 328600-21589/08.05.2020 г. на прокурор при СРП; удостоверение изх. № 11-1867/16.01.2020 г., издадено от Националната следствена служба; удостоверение изх. № 1366/18.07.2013 г., издадено от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието.

Със заповед № 3286з-1917/09.06.2020 г. директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация № 3985/09.07.2012 г.,

извършена в 08 РУ - СДВР, на М. В. Ч.. В мотивите на заповедта е посочено, че прекратяване на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейската регистрация на лицето, включително и при настъпила реабилитация.

Със заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора на Главна дирекция „Национална полиция” да издава заповеди за снемане или откази за снемане на полицейска регистрация.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Видно от приложен по делото заверен препис на оспорената заповед същата е била връчена лично на жалбоподателя на 30.06.2020 г., като жалбата му срещу акта е подадена директно до съда на 13.07.2020 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция”. Съгласно чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 от ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи, като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Така изрично предвидената делегация е приложена със заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са оправомощени директорът и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция” да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Процесната заповед е постановена и в предписаната от закона форма - писмена заповед по чл. 68, ал. 6 ЗМВР. Видно от приложеното по делото заверено копие на процесната заповед същата, освен наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, съдържа и подпис на издателя. Заповедта е подписана от директора на Главна дирекция „Национална полиция” Х. Б. Т., който е назначен на длъжността със заповед № 8121К-503/24.02.2015 г. на министъра на вътрешните работи, служебно известна на съда.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР изрично предвижда, че полицейската регистрация може да бъде снета служебно или по искане на регистрирания. В конкретния случай производството е образувано по искане на лицето, като е спазен редът, предвиден в Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/, издадена на основание законовата делегация в ал. 7 на чл. 68 от ЗМВР. При издаване на заповедта е изпълнено и изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от НРИСПР, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията и приложен комплект от документи от извършената проверка по преписката.

Настоящият съдебен състав намира също така, че оспорената заповед е постановена и в съответствие с приложимите материално-правни норми. Материално-правните предпоставки за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, и те са: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на

случаите по чл. 24, ал. 3 от НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници. В процесния случай безспорно се установява по делото, че по отношение на жалбоподателя нито едно от цитираните законови основания не е налице. От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че М. Ч. има извършена полицейска регистрация в 08 РУ - СДВР за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което е признат за виновен, като му е наложено, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, наказание „пробация“, включващо няколко пробационни мерки. Действително, с протоколното определение от 13.07.2012 г., постановено по НОХД № 13044/2012 г., СРС е прекратил наказателното производство, но поради сключеното споразумение между Прокуратурата и подсъдимия М. Ч., одобрено от съда. Поради това в конкретния случай се явява неприложима и нормата на чл. 68, ал. 6, т. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба полицейската регистрация се сменя, ако наказателното производство е прекратено, но не и в случаите на чл. 24, ал. 3 от НПК, а именно при постигнато споразумение, както е и в процесния случай. Обстоятелството, че жалбоподателят е изтърпял наложеното му наказание към датата на подаване на искането му, видно от удостоверение изх. № 1366/18.07.2013г., на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, не е предпоставка за снемане на полицейската регистрация. По отношение на възражението на жалбоподателя, че е реабилитиран по право следва да се има предвид, че съгласно чл. 85, ал. 1 от НК реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон е установено противното. В процесния случай „противното“ по смисъла на цитираната норма е чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Целта на реабилитацията, като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация, като правен институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание за снемане на полицейска регистрация. Това е така, защото полицейската регистрация е последица не от осъждането на лицето с влязла в сила присъда, а от факта на извършването на деянието. Независимо от това дали е налице реабилитация по право или т. нар. „абсолютна реабилитация“ по смисъла на чл. 88а от НК, то такова основание за снемане на полицейска регистрация не е предвидено в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. В тази връзка следва да се има предвид, че хипотезите, при които се сменя полицейска регистрация са лимитативно изброени и административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е задължен да се съобразява с установените с чл. 68, ал. 6 от ЗМВР материално-правни предпоставки. Същността на полицейската регистрация е вид обработване на лични данни на лицата, която се осъществява при условията на ЗМВР и без съгласието им. Полицейската регистрация помага на полицейските органи да извършват дейностите, посочени в чл. 67 от ЗМВР, като данните от нея се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. С оглед на това разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР е специална, като това обуславя, както приоритета на тази разпоредба пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в цитираната норма.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и доколкото в настоящото производство от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждането на разноски по делото, то жалбоподателят следва да заплати, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, на ответника сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. Ч. от [населено място] срещу заповед № 3286з-1917/09.06.2020г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция” към Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА М. В. Ч. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], да заплати на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛНА ПОЛИЦИЯ” сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: